

VI dalis

PRAEITIS, NEUŽGIJĘ SKAUDULIAI IR VILTIS

Grižkime prie savo religijos reikalų. Jau daugiau kaip 2000 metų mes laukiame Kristaus sugrįžimo. Ar krikščionys per tą laiką buvo Jam ištikimi, teisingai ir nuoširdžiai vykdė Jo Įstatymą, tą Vienintelį?

„MYLĖK VIEŠPATĮ, SAVO DIEVĄ, VISA ŠIRDIMI, VISA SIELA IR VISU PROTU. MYLĖK SAVO ARTIMĄ KAIP SAVE PATĮ!

.....

Krikščionybės istorija (jos visos čia neketinu skelbti – tai jau atlikta) pilna skausmo, žiaurumo, prievartos, melo, veidmainystės, apgaulės, tuščiažodžiavimo, nejautrumo. Pirmieji krikščionys, tarp kurių nebuvo dvasinės vienybės, savaip aiškino Kristaus Mokymą. Kristaus sekėjus, uoliai skleidusius Mokytojo Žodį iš lūpų į lūpas, persekiojo, kankino ir žudė. Po Bažnyčios įkūrimo – viskas pasikeitė radikaliai. Pacituosiu istorikus: „Ankstyvaisiais krikščionybės amžiais, buvo keletas konkuruojančių sektų, kurios save vadino krikščionimis. Bet po imperatoriaus Konstantino I valdymo, krikščionybė ir vietinės valdymo hierarchijos struktūros buvo tarpusavyje susietos. Konstantinas Didysis 313 m. Milano ediktu įteisino krikščionybę ir 325 m. sušaukė Nikėjos Bažnyčios susirinkimą, kuris suformulavo ir susistemino pagrindines tikėjimo tiesas. Krikščionybei įsigalėti padėjo imperatorius Teodosijus, 392 m. paskelbęs krikščionybę valstybine religija. Teodosijus uždraudė arijonų sektas, ėmė persekioti pagonis.“ * Štai tada, bažnyčios hierarchai, gavę palaiminimą iš pasaulietinės valdžios ir jos kuruojami, ėmė elgtis „imperatoriskai“. Valdžios galia, šlovė, turtai ir...fanatizmas pamynė visa, kas šventa. Meilė artimui liko tik šventraštyje...Prisidengusi „dievo žodžiu“ bažnyčia pirmiausia diegė neapykantą „eretikams“. Žodis „eretikas“ tapo prakeiksmu kiekvienam, kas buvo įskustas, kas tikėjo dievu kažkaip kitaip. Tas baisus žodis tapo ginklu prieš moteris, žolininkes, kitatikius. Skundai, noras įsiteikti klebonui, turėti naudos iš „eretiko“ turto, pavydas kaimynui gražios žmonos, – skatino „erezijos“ plitimą. Piktnaudžiavimas galia bažnyčiai nešė pelną, ji augo kaip ant mielių. Tačiau, deja, ji netapo Gyvybės Duona. Netapo, nes bažnyčia nemokė MEILĖS. Tūkstantmečiais kunigai mokė nekęsti svetimo ir „tolimo“. Kristaus Įstatymas buvo pamintas.

Krikščionybės pirmieji amžiai mena baisų žiaurumą, kai buvo fiziškai naikinami „kitokie krikščionys“ – arijonai, katarai, albigiečiai, gnostikai. Liaudyje jie buvo vadinami „tobuliaisiais ir tikinčiaisiais“, siekusiais sielos tyrumo, gyvenusiais pagal Jėzų. Jie pamokslaudavo, gydydavo žmones, nevalgydavo mėsos, laikėsi skaistybės. Katarų judėjimas buvo išplitęs Pietų Prancūzijoje (vadinami albigiečiai), Italijoje, Ispanijoje ir Vokietijoje bei Rytų Europoje. Katarų pažiūroms įtakos turėjo gnostikai ir manichėjai (III–XIII a.). Pastarieji skelbė religinį dualizmą, jų pažiūrose buvo gnosticizmo, budizmo, zoroastrizmo ir kitų religijų elementų. Krikščionybė žiauriai valėsi nuo visokių įtakų, bet pati švaresnė netapo. Renesanso epochoje atėjo metas ją reformuoti.

Bažnyčia sustiprėjo (praturtėjo ir įsigalėjo) dėka kryžiaus žygių. Apsiginklavę kalavijais kryžiuočiai „nešė žodį“ pagonims. Ar tie feodalai iš Italijos, Vokietijos ar Prancūzijos buvo Dievo pasiuntiniai? Žinoma, ne. Jie buvo okupantai, kokių praeityje mūsų protėviai matė pulkus. Net ir okupavus pagonių kraštus reikalai nepagerėjo. Kryžiaus žygių istorija jau surašyta, surikiuota. Išvada tokia: „dievo žodis“ buvo panaudotas grobikiškiems tikslams. Tai tikrai nebuvo Dievo Žodis.

Kryžiaus žygių padariniai:*

- Pagyvėjo prekyba, amatai, sustiprėjo Šiaurės Italijos miestai
- Sumažėjo vidutinių vasalų, o jų žemė atiteko senjorams.
- Paspertėjo socialiniai procesai. Feodalai įvedė piniginę rentą. Pradėjo nykti baudžiava.
- Daugelis baudžiauninkų gavo laisvę.
- Kryžiaus žygiai buvo grobikiški, bet pagyvino kultūrą. Susipažinta su rytietiškais augalais, įvyko pasikeitimų buityje.
- Nublanko dorovinės vertybės ir idealai

Tokia istorija. O šiandien? Pastaruoju metu pastebiu, kad kai kuriems kunigams artimesni tapo Mozės įstatymai: nevok, nežudyk, nemeluok...ir t.t. Jie leidžia „pilstyti vandenėlį“, t.y. moralizuoti apie dorą gyvenimą. Ne dvasinį. Moralės normos be Meilės yra tuščias burbulas. Moralizavimu galima pridengti net pačius juodžiausius ketinimus ir veiksmus. Dvasingas (ne religingas) žmogus pats atsakingas prieš Dievą. Jam pasaulietinių moralės normų nebereikia. Klausimas, kokia galėjo būti bažnyčia, jeigu ji būtų sekusi Kristumi, dabar atrodo pavėluotas. Yra, kaip yra. Tačiau tas klausimas nėra tuščias, kai kalbame apie prasmę ir dvasingumą, apie šiuolaikinės bažnyčios dvasinę būklę. Krikščionybė galėjo tapti dvasingumo versme visam pasauliui. Dabar jos vietą pamažu užima budizmas ir kitos religinės srovės. Romos imperijos dvasia – kariauti ir užkariauti – užkrėtė bažnyčią galios sindromu ir ...

Kodėl šiandien bažnyčia ne tvirta kaip „uola“, o silpna ir pikta? Ji niekada nepripažino istorinių klaidų kaip ir visi užkariautojai! Neatgailavo nei dėl kryžiaus žygių padarinių, nei dėl Inkvizicijos žiaurumų, nei dėl „raganų“ deginimo, nei dėl pedofilijos. O kur dar psichologinis smurtas! Matyt, taip gyventi bažnyčios tarnams patogiau. Jie iki šiol drįsta mus mokyti, auklėti, rūstauti, kaltinti...Tačiau kviesti Dievo vaikus į meilės dialogą, į bendrystę, į širdžių atvirumą, susitaikymą – ne. Dievo Žodis į mūsų kraštą buvo atneštas smurtu, o ne meile. Turėjo praeiti dar ne vienas šimtas metų po Lietuvos Krikšto, kad krikščionybė taptų „sava religija“. Pyktis gal ir išnyko, bet istorinės nuoskaudos liko iki šiol. Lietuviai vis negali pamiršti savo protėvių religijos. Pastaruoju metu neopagonybė ėmė plėsti savo ribas. Ją saviems tikslams suskubo pasinaudoti gudrūs politikai. Pagoniškų apeigų gerbėjams dera pamąstyti apie tai rimčiau. Garbinti Dievo kūriniją, medžius, augalus ar gyvūnus juk niekas netrukdo ir taip, bet ignoruoti Dievą, kuris viską sukūrė, – naivu ir nežmogiška. Pastaruoju metu kunigai tapo net įtartinų politinių darinių bendrininkais. Nuotraukų iš jų bendrų sueigų nekelsiu. Kas turi akis, susiras.

Žvelgiant į pasaulio panoramą ir būklę, dvasinės pažangos nematyti. Racionalusis protas, sužalotas mokslo religijos, kaip visada piktas, godus, pilnas didybės ir žūtbutinio siekio įrodyti savo teisumą. Dievo tokiam protui nereikia. Kas dėl tos puikybės kaltas? Kas rodė pavyzdį? Susipriešinimas tarp didelių ir mažų žmonių grupių toks didelis, kad kalbėti apie vienybę Dievuje tiesiog nederą. Egoizmas sunaikina visa, kas šventa, o savimi pasitikinčio

proto panieka Žodžiui, paverčia „šviesos vaikus“ tamsuoliais. Bažnyčia norėtų, kad mes būtume kaip medžio skulptūrėlės panašūs vieni į kitus. Tačiau Dievas mėgsta įvairovę ir su ta įvairove dera tinkamai sugyventi, o ne pyktis.

Atstumti žmogų lengva, o jį susigražinti beveik neįmanoma. Tarp žmonių dominuoja ne dvasinis ryšys, o išskaičiavimas, nauda. Taip ir norisi pasakyti kunigams: eikite į gatvę, į žmones, kaip ėjo Jėzus, kalbėkite su visais, kvieskite jaunuolius kartu pamedituoti, pabendrauti. Jėzus savo avelių nepalikdavo be priežiūros. Ne tokią Bažnyčią Jėzus kūrė. Kai kas pradeda visa tai suvokti ir ima siekti dvasingumo savais būdais.

Atidus žvilgsnis į tai, kas vyksta mūsų visuomenėje (ne tik Lietuvos), leidžia pastebėti, kad kai kuriems kunigams ir politikams, labiau patinka remtis Dekalogu, o ne „sunkiuoju“ Jėzaus Kristaus Įstatymu. Kas jaučiasi esantis aukščiau virš tavęs, – tas tave moko, tau draudžia, tave bara, bet niekas iš tų „viršuje“ esančių nekalba apie meilę ŽMOGUI. Tame įžvelgiu Dekalogo fariziejiškumą. Būti fariziejumi – tapo madinga. Aš nepriminsiu, – visi žino, ką jie padarė Tam, kuris skelbė TIESĄ ir MEILĘ. Kiekvieno tokio „esančio aukščiau“ pamokslavimas, priverčia susigūžti: „Štai dar vienas fariziejus!“ Labai lengva kitą barti, mokyti, teisti. (Mea culpa. Visi suklumpa.) Kovoti su blogiu dera. Tačiau dera ir suvokti, su koku blogiu kovoji? Kristus irgi buvo kovotojas. Bet atlaidus. Tikintiesiems Juo atleisdavo. Vykdantis Pagrindinį Įstatymą, gyvenantys tik JUO, išsprendžia visas problemas, tyrančias mūsų galvose. Meilė – sakralus raktažodis. Kas prie jo prisiliečia, tam iš rankų iškrenta visi ginklai, nukreipti į kitą. Jei kas nors jus puola su visu pykčiu, – tas fariziejus. Atleiskite jam...Jis vargšas nusidėjęs. Taigi, grįžkime prie To Įstatymo ir atsiverskime.

Ar ne metas Bažnyčiai atsinaujinti iš vidaus.

Kas iš kunigų imtų vesti žmones pas Gyvąjį Dievą. Bažnyčios sienų paveikslai ir skulptūros tapo stabmeldystės išraiška turistiniams srautams pritraukti. Keista, kad krikščionys to nepastebi. Pasimeldžia ir išeina. Kas išdrįs apie tai viešai kalbėti? Kas pirmas pakvies tikinčiuosius į Meilės pasimatymą? Kas išdrįs eiti prieš Bažnyčios valdžią be baimės būti išmestam iš luomo su prakeiksmiais. Aš linkusi tikėti stebuklais. Ir taško nededu. Aš gerai žinau, kad Bažnyčia sukurta mums, o ne kunigams. Bažnyčia priklauso MUMS, ne jiems. Mūsų mokesčiais kunigams mokamos algos. Tuo tarpu budistų vienuoliai, net ir vedę, ir šeimas turintys, užsidirba lėšų tik iš išmaldos. *Jie užsidirba iš artimojo meilės.* Tikras paradoksas, ar ne? Norėčiau pamatyti kunigą prašantį išmaldos, be storo pilvo ir didingai iškeltos galvos.

Dvasios Tiesa niekur nedingo. Ji ne padangėse. Ji tebėra ne tik tarp mūsų, bet ir mumyse. Pratrynus proto debesėlius – Jos Šviesa pasirodytų kiekvienam. Viltis gyva. Tiesiog mylėkime savo Viešpatį visa širdimi, visa siela ir visu protu! Jis mums sako:

¹⁸ **Vaikeliai, nemylėkite žodžiu ar liežuvio, bet darbu ir tiesa.**

¹⁹ **Tuo mes pažinsime, jog esame iš tiesos, ir jo akivaizdoje nuraminsime savo širdį,**

²⁰ **jei mūsų širdis imtų mus smerkti:**

Dievas didesnis už mūsų širdį ir viską pažįsta.

**²¹ Mylimieji, jei širdis mūsų nesmerkia,
mes ramiai pasitikime Dievu**

**²² ir gauname iš jo, ko prašome,
nes laikomės jo įsakymų
ir darome, kas jam patinka.**

**²³ O štai jo įsakymas:
kad tikėtume jo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardą
ir mylėtume vieni kitus, kaip jo įsakytą.**

**²⁴ Kas laikosi jo įsakymų,
pasilieka Dieve ir Dievas jame.
O kad jis mumyse pasilieka,
mes žinome iš Dvasios, kurią jis mums davė.“****

.....

Aš tai rašau, nes noriu visus paraginti drąsiai žengti į SAVO Bažnyčią, kuri YRA mūsų Širdyse. Iš tų širdžių galima skurti Dievo Karalystę.

.....

*Šaltinis: Wikipedija.com

**PIRMASIS JONO LAIŠKAS. 1Jn 3 DIEVO VAIKŲ GYVENIMAS

BAŽNYČIA ir MES

Kaip tėvai, taip ir bažnyčia turėtų Dievo vaikus (!) mylėti, globoti, ugdyti, o ne stumdyti, niekinti ir nuolat ant jų pykti. Nuo tokios bažnyčios, kaip ir nuo blogų tėvų, vaikai bėga ir net žudosi. Bažnyčia turi daug priemonių skverbimuisi į tikinčiojo širdį. Apart mišių ir viešų apeigų, egzistuoja ir krikščioniška meditacija/kontempliacija. Šio dvasinio metodo bažnyčia viešai nepraktikuoja. Tam yra priežastis. Niekas to nemokė kunigų. Bažnyčia neišsiugdė tokių mokytojų. Tam reikia dvasinės patirties, – ne tik katekizmo. Tai aktuali tema. Viešų nuoširdžių pokalbių su tikinčiaisiais apie tai nevyksta. Pasitenkinama tik gąsdinimu: sergėk Dieve, tik nesusidėkite su tais budistais, jų meditacijos sukelia psichozes, jos pavojingos, atskirs jus nuo Jėzaus Kristaus ir pan.



Kontempliacija

Kas gi yra meditacija/kontempliacija?

Apibrėžimas yra toks: tai procesas, kai sąmoningai susitelkiama į konkrečias mintis (pvz., Biblijos ištrauką) ir apmąstoma jos prasmė Dievo meilės kontekste. Krikščioniška meditacija yra *maldos forma*, kurios metu sistemingai stengiamasi suvokti ir apmąstyti Dievo apreiškimus. Žodis meditacija kilęs iš lotyniško žodžio *meditārī*, reiškiantis apmąstymą, studijas ir praktiką. Žmogus meditacijos mokosi pats arba gauna *pamoką* per Apreiškimą.

Gyvojo Dievo tema apleista, ignoruojama. Pažvelkime, kokioje dvasioje gyveno garsieji mistikai senais laikais. Laikotarpyje nuo Kristaus Prisikėlimo iki 13a. vienuolių tyloje vyko daug nuostabių dalykų. Anuomet tikintieji evangelijų tekstuose išvelgė „slaptus“ Jėzaus žodžius apie *Gyvąjį Dievą*, su kuriuo įmanomas tiesioginis bendravimas. Evangelijoje pagal Joną randame Mokytojo patvirtinimą, jog „dievas yra dvasia“. Dvasia nėra atskirta nuo žmogaus, – ji jame, ne kažkur „danguje“. Vadinasi, Bažnyčia privalėjo mokyti Dievo vaikus tiesioginio bendravimo su Dievu per Šventąją Dvasią. Kadangi pats Dievas panorą apreikšti žmogui savo maloningąjį Planą, padaryti visus žmones dieviškojo gyvenimo dalininkais, Bažnyčia privalėjo tą Planą vykdyti. Būtent mistikai vienuolijose gyveno *gyvąja dvasia*. Jie ne tik medituodavo, meldavosi ir rašydavo, todėl turime jų dvasinės patirties liudijimus.

Apie mistikų gyvenimą mažai kas iš pasauliečių žinojo. Bažnyčiai nerūpėjo *gyvojo dievo paslapties* skleidimas visiems. Peršasi išvada, kad tai buvo sąmoningai slepiama. Kunigai, matyt, galvojo (ir iki šiol galvoja), kad visuomenė naivi, kad ja vis dar galima galima manipuliuoti. Jie kalba apie meilę artimui, o patys selekcionuoja žmones į doruosius ir „pasileidėlius“. Jėzus, kaip žinote, nieko neatstumdavo. Kartais norisi Bažnyčiai priminti, kad ji nėra savarankiška struktūra valstybėje, o yra piliečių išlaikytinė. Ji neturi teisės užsiimti tikinčiųjų selekcija ir atstūmimu. Berods, Popiežius Pranciškus sakė, kad visus darbus reikia *pradėti nuo Meilės artimui*.



O, mano Jėzau, būk gailestingas! Metale iškaltas Jėzaus portretas, kuris kabojo vaikystėje tėvelio gimtinėje prie mano lovos. Pasiėmiau jį atminimui. Ir štai po daugelio metų su jumis dalinuosi ta brangia relikvija.

Dėkui Dievui, ne visi kunigai elgiasi pagal „kanonus“. Tarp kunigų yra be galo šviesių asmenybių. Tikiu, kad, paraginti Popiežiaus, jie imsis šio nelengvo dvasinio darbo – mokyti ir mokytis kitus meditacijos ir kontempliacijos.

Krikščioniška meditacija yra tokia Ramybės būseną, kai esate vieni su Dievu Tėvu be jokių tarpininkų, be jokių trukdžių. Forma dvasiniam bendravimui nesvarbi. Tikiu, kad krikščionių mistikų patirtis suteiks žinių, sustiprins tikėjimą „gyvuoju dievu“.

.....

PAVERSKIME DIEVĄ TIKROVE!

Evangelijoje pagal Matą,²⁴ skaitome, kaip Jėzus kalbėjo savo mokiniams: **„Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi.“** Tai aiški nuoroda į meditaciją. Tai būdas sekti Jėzumi *savęs išsižadant*. Jei nors viena mintis iš „gamtinės“ sferos liks galvoje, neužmegsite su Juo dvasinio ryšio. Krikščioniškosios meditacijos požymis yra tas, kad ji skiriama Dievo meilei. Kaip liudijo apaštalas Šv. Jonas: **„Mes mylime, nes Jis pirmas mus pamilo“**. Krikščioniškoje meditacijoje dominuoja stiprūs asmeniniai santykiai, paremti Dievo meile ir skirti Dievo garbinimui, šlovinimui. Tomas Mertonas krikščioniškos meditacijos tikslą apibūdino kaip *gilią malonę ir meilės vienybę su Įsikūnijusiu Žodžiu, kuris yra Vienintelis Tarpininkas tarp Dievo ir žmogaus*.

Nors kartais rašoma, kad krikščioniškos meditacijos siekis užpildyti mintis Biblijos ištraukomis ar krikščioniškomis maldomis, tačiau, kaip galėtų tokia meditacija vykti veikiant protui, – nėra aišku. Tai greičiau yra kontempliacija, o ne meditacija. Meditacija yra totalus atsidavimas Šventajai Dvasiai, kad Ji pati sielą surištų su Kristumi. Mokykitės medituoti. Internetė daug informacijos.*

Šv. Teresė Avilietė savo *legendinę meditacinę ekstazę* siejo su tikslu „ieškoti Šventosios Dvasios vadovavimo, anapus nedidelio ekstazės fenomeno“. Mistikai kuklūs, jie vengia demonstruoti savo jausmus ir girtis savo dvasiniais pasiekimais. Amerikiečių katalikų vienuolis Tomas Mertonas tikėjo, kad krikščionybė atsisakė savo mistinės tradicijos ir pasirinko dekartiskąjį racionalumo ir sąvokų svarbą. Mertono nuomone Rytų tradicijos nebuvo suteptos tokio mąstymo ir todėl turėjo daug daugiau ką pasiūlyti, kad žmogus suprastų save. Ištyręs krikščionių mistikus, Mertonas rado daug paralelių tarp krikščionių mistikų ir dzen filosofijos kalbos. Mertonas manė, kad nekrikščioniškos meditacijos niekuo negali pakenkti krikščioniškai doktrinai.

Meditacija ir malda reiškia skirtingus dalykus priklausomai nuo religijos, sektos, mokyklos ar asmens, nors kai kas mano, kad meditacija ir malda gali reikšti tą patį. Mokslininkė Rita Gross savo straipsnyje *„Meditacija ir malda: lyginamasis tyrimas“* pažymi, kad egzistuoja neteisingas stereotipas, jog budistinė meditacija yra tik tyli ir vieniša praktika, nors iš tikrųjų daugelis Tibeto budistų vartoja žodį „malda“. Maldos ir meditacijos – intymi ir šventa tema.

Abi jos reiškia veiksmus, kurių tikslas – įgyvendinti gėrį: budistui tai yra Dharma, o krikščioniams – Dievas.

Apmaudu, kai krikščionių dvasininkai kalba, kad tikintiesiems Kristumi nedera praktikuoti rytietiškos meditacijos, kad reikia skatinti mintimis ieškoti tik Biblijos prasmės. **Jei tik protu ieškosime prasmės, gausime fanatizmą.** Tačiau taip sako tie, kurie neišmano meditacijos esmės arba noori mus paversti vergais. Budistinės meditacijos tikslas yra dvasinės vienybės skatinimas su visais žmonėmis, neskirstant jų pagal religiją, pažiūras ar tautybes.

Ignotas Lojola (1491–1556), Jėzuitų ordino įkūrėjas savo dvasinėse pratybose naudojo meditacinius psichikos vaizdinius, kurių tikslas buvo artimiau pažinti Kristų ir karštai jį mylėti. Iki šių dienų jo „*Dvasinės pratybos*“ tebėra neatsiejama Jėzuitų ordino Noviciato mokymo dalis.

Šv. Teresė iš Avilos (1515–1582) mokė savo vienuoles apmąstyti konkrečias maldas. Jos meditacijos, aprašytos knygoje „*Tobulumo kelias*“, apimančios Jėzaus gyvenimo paslapties apmąstymą yra pagrįstos tikėjimu, kad „*Dievas yra viduje*“. Tą tiesą šv. Teresė sakė išmokusi iš šv. Augustino. Šv. Teresė krikščionišką meditaciją laikė *pirmuoju iš keturių žingsnių* siekiant „vienybės su Dievu“. Savo autobiografijoje šv. Teresė rašė, kad meditacijos patirties viršūnėje „...siela nei girdi, nei mato, nei jaučia. Kol tai tęsiasi, nė vienas jautimas nesuvokia ir nežino, kas vyksta“. Taip apibūdintas ketvirtasis etapas, kurį jį pavadino „Ekstazės atsidavimu“, kuomet dingsta buvimo kūne sąmonė. Šventasis Kryžiaus Jonas (1542–1591), artimas šv. Teresės draugas, krikščionišką meditaciją vertino kaip būtiną žingsnį vienybės su Dievu link ir rašė, kad net ir dvasiškai pažengusiems žmonėms visada reikia reguliariai grįžti prie meditacijos.

Belieka priminti, kad Šventasis Tomas Akvinietis (1225–1274) sakė, kad meditacija yra būtina atsidavimui, o Vatikano II Susirinkimas paragino „ištikimai apmąstyti Dievo žodį“ kaip dvasinio seminaristų ugdymo dalį.

Popiežius Jonas Paulius II savo 2002 m. enciklikoje *Rosarium Virginis Mariae* į patį krikščioniškojo dvasingumo centrą įkėlė rožinį, pabrėždamas, kad galutinis krikščioniško gyvenimo tikslas yra būti „perkeistam“ į Kristų; jis teigė, kad rožinis padeda tikintiesiems priartėti prie Kristaus kontempliuojant jį. Popiežius Jonas Paulius II teigė, kad rožinis mus vienija su pačios Marijos malda, kuri Dievo akivaizdoje meldžiasi su mumis ir už mus: „**Deklamuoti rožinį yra ne kas kita, kaip su Marija kontempliuoti Kristaus veidą**“.*

„18 ir 19a. pradžioje kai kuriose Vakarų krikščionybės atšakose meditacijos buvo nuvertintos. 20a. pradžioje prasidėjo meditacijos atgimimas krikščionybėje, o iki šio amžiaus vidurio pasirodė knygų ir straipsnių apie tokius metodus kaip *Lectio Divina*, skirtus plačiajai visuomenei. *Lectio Divina* yra **gilus dvasinio skaitymo ir maldos metodas**, kuris per Šventojo Rašto apmąstymą padeda tikintiesiems patirti Dievo artumą ir augti dvasiniame gyvenime. **Ši praktika ugdo dvasinį jautrumą Dievo žodžiui, skatina maldą ir kontempliaciją.** Pagal bažnyčios mokymą *Lectio Divina* siekiama ne tik suprasti Dievo

Žodį, bet ir transformuoti tikinčiojo širdį bei gyvenimą, kad jis taptų labiau panašus į Kristų".*

1965 m. viename iš pagrindinių Vatikano II Susirinkimo dokumentų, dogminėje konstitucijoje *Dei verbum* (lot. *Dievo žodis*), buvo pabrėžtas **Lectio Divina** vartojimas, o 2005 m. minint 40-ąsias *Dei verbum* metines popiežius Benediktas XVI dar kartą patvirtino jo svarbą.

Dievo Žodis tebelaukia naujų klausytojų...

1989 m. buvo paskelbtas Šventojo Sosto dokumentas liečiantis krikščioniškos meditacijos aspektus, Šventojo Sosto poziciją dėl krikščioniškos ir rytietiškos meditacijos stilių skirtumų. Dokumente, išleistame kaip laiškas visiems katalikų vyskupams, **pabrėžiami skirtumai tarp krikščioniškojo ir Rytų meditacinio požiūrio. Jis įspėja apie pavojų, kylantį bandant maišyti krikščioniškąją meditaciją su rytietiškais požiūriais, nes tai gali būti paini ir klaidinanti praktika, gali būti prarasta esminė krikščioniškos meditacijos kristocentrinė prigimtis.** Laiške įspėjama, kad euforijos būsenos, gautos per Rytų meditaciją, neturėtų būti painiojamos su malda arba laikomos Dievo buvimo ženklais.

Katalikų bažnyčia kaip visada įvaro mums baimės, – tokia jos „politika“. Tai yra tuščias įspėjimas ir dvasinio pasaulio skaldymas. Dvasia yra VIENA IR VIENINGA. Štai į ką reiktų nuolat medituoti, kad pasaulyje būtų daugiau vienybės, gilesnio dialogo ir džiaugsmo.

Katalikų Bažnyčios Katekizmas irgi skatina meditaciją kaip maldos formą: "Meditacija visų pirma yra ieškojimas. Protas siekia suprasti, kodėl ir kaip yra krikščioniškas gyvenimas, kad laikytųsi ir atsilieptų į tai, ko Viešpats prašo" (Katekizmo skyrius Nr. 2705) ir kad *krikščionis yra skolingi sau*, kad išsiugdytų norą reguliariai medituoti. Iš tiesų krikščioniška malda turėtų vesti į Jėzaus meilės pažinimą. sąjungą su juo“.

Popiežius Pranciškus sako, kad meditacija reikalinga kiekvienam. Kadangi Šv. Tėvo Žodžio autoritetas katalikams yra labai svarbus, paskelbsiu vieną Vatikano dokumentą atspindintį tikrą Popiežiaus Pranciškaus požiūrį į meditaciją. O šis požiūris visiškai kitoks, nei buvo skelbiama anksčiau.

.....

Vardan to, kad geriau suvoktume dvasinio pasaulio vienybę ir nekurtume pasakų ir baisių, jog, neva, katalikų dvasingumas yra aukštesnio lygio už kitų religijų dvasingumą, pabaigsiu šį savo tekstą garsaus sufijų mistiko Inajato Khano (1882 - 1927), Indijos muzikos profesoriaus, dainininko, poeto, Sufijų ordino, kuris veikė Vakarų Europoje ir Šiaurės Amerikoje, steigėjo žodžiais:



Inajat Khan

Inajat Khan skelbė, kad mistikas turi tik vieną moralę – tai yra meilę. Jo religija turi tik vieną tikslą – paversti Dievą tikrove.

Dievas mistikui tampa didesnis už milijonų žmonių dievą, kurie tik įsivaizduoja Dievą kažkur *ten*. Mistikui Dievas yra tikras. Jo vidinio gyvenimo darbas – paversti Dievą tikrove, kad Jis nebebūtų įsivaizduojamas. Kodėl tarp paprastų ir neraštingų žmonių yra daugiau tikėjimo Dievu, nei tarp intelektualų? Atsakymas yra toks: intelektualai remiasi protu. Jie netiki tuo, ko nemato. O juk išmintingiau pirma idealizuoti Dievą, o paskui jį suvokti. Iš milijono tikinčiųjų vargu ar atsiras vienas pavertęs Dievą tikrove, nes daugeliui Jis yra tik įvaizdis. Daugeliui Jis yra mečetėje, bažnyčioje, šventykloje. Daugeliui kyla klausimas, ar Dievas yra tikras? Kiti galvoja, kad Dievas yra geras, bet Jis yra atskirtas nuo žmogaus. Nors Jis yra aukščiausias, tyriausias, gražiausias, bet yra toli nuo mūsų ir sunkiai pasiekiamas. Daugelis žmonių naiviai mąsto: kadangi tolimoms planetoms pasiekti reikia labai daug laiko, tai Dievas turi būti dar toliau.

Atminkite: žmogaus gyvenimo tikslas – paversti Dievą tikrove.

Mes laukiame Jo sugrįžtant ir nieko nedarome...Jis visada ČIA ir Dabar.

.....

*Apie meditaciją Amerikos bažnyčiose: wccm-usa.org/christian-meditation arba christianmeditationcenter.org

BUVO ĮSAKYTA MYLĖTI! KODĖL NEMYLITE?

Nors budizmas nelaikomas religija, tačiau Vakarų žmonės jį traukia. Kas gi vilioja jaunus žmones į ašramus, nors ten labai griežta tvarka, privalomas pasninkavimas, ilgalaikis sėdėjimas tyloje, izoliacija nuo pasaulio „pagundų“. Krikščionybė, priešingai, yra nereikli, sakyčiau net tolerantiška: kada nori eiti į bažnyčią, kada nori meldiesi.

Niekas neįsakinėja, nieko nedraudžia. Draudimai liko praeityje. Tačiau bažnyčioje vis dar gali išgirsti visko, priklausomai nuo kunigo. Vieni kunigai kalba apie švelniai, kiti piktoki ir net labai pikti: grasina pragaru, Dievo teismu. Budistai niekada nekalba piktais. Jie kviečia į meditacijos seansus, atvirus pokalbius apie dvasingumą. Buda yra nušvitęs žmogus, mistikas, bet ne dievas. Ar krikščioniams reikia medituoti? Nušvitimas galėtų tapti ne tik budistų, bet ir krikščionių dvasiniu siekiu. Juk buvo pasakyta, kad esame šviesos vaikai.

Belieka apgailestauti, kad krikščionys Šventosios Dvasios savyje neieškojo, išskyrus šventuosius ir mistikus. Panašiai kaip budistai, jie pasninkaudavo, užsidarydavo nuo aplinkinių žmonių, visiškai atsiduodavo Dievui. Bažnyčia neskatinė tikinčiųjų medituoti. Gal kažko bijojo, nes nušvitusieji tampa nepavaldūs jokiems vadovams iš šalies. Jie patys imasi veiklos su visa energija vedami tik Dievo. Nors krikščionybėje žmogus laikomas meilės šaltiniu, bet tuo pat metu jis lyginamas su dulke. Jei esu nieko nevertas, kam man tas tikėjimas, kam man ta Dievo meilė? Jei mirsiu, jei tik vieną kartą gyvensiu, kodėl turiu stengtis gyventi pagal kažkieno taisyklės? Šis prieštaravimas sukelia vidinę prieštara. Baisu, kai žmogus pragyvena visą gyvenimą ir neranda savyje nei lašelio meilės nei sau, nei kitam. Baisu, kai santykiai su Dievu ir kitu žmogumi kuriami formaliai, laikantis „moralės normų“, kažkieno kažkada sukurto „dekalogo“, surašyto ne Kristaus. Žmogus ilgisi meilės, vaikšto liūdnas ir piktas, kol pagaliau tampa skeptiku, nihilistu. **Krikščioniškoji tradicija laikyti Dievą Dangaus valdovu, nieko gero krikščionio sielai nedavė.** Tą matome iš visur plaukiančių blogų žinių: krikščionybės krizė, bažnyčios tuščios...Taip, ši krizė jau sena. Krikščionys pernelyg ilgai laukė žadėtos Dievo Karalystės. Užuoť ieškoję Jos savyje, jie visą gyvenimą praleido belaukiant Kristaus Sugrįžimo. O Jis vis negrįžta.

Kunigai pavargę nuo darbų krūvio, užsiėmę visokia veikla, sakramentų dalijimu, krikštijimu, vedybų apeigomis ir net automobilių šventinimu, žinoma, laiko nebeturi niekam ir pyksta ant visų. Kunigams meditacija turėtų tapti „dvasiniu vaistu“ jų sunkiame darbe. Tačiau ne viskas paprasta: meditacija irgi reikalauja laiko. Įveikti proto pasipriešinimą, jį „nukryžiuoti“ – nelengva, tenka išlieti nemažai prakaito. Kai mokiausi medituoti numečiau daug svorio; po meditacijos visi rūbai būdavo šlapi. Matau, kad daugelis kunigų turi viršsvorio, bet ne iš gero gyvenimo, o nuo streso. Tai rodo, kad dvasiniam darbui laiko nelieka. Medituojantis žmogus visada bus lengvas, liesas ir labai gyvybingas. Meditacija – ne proto žaidimai, tai visiškai *kita būseną*, bet dirbti verta. Kalbos apie meditaciją nieko neduos. **Patyręs gilią transformaciją žmogus mylės Dievą, save ir artimą neskirstant žmonių į dorus ir nedorus.**

Patarčiau paskaityti dar vieną knygą „*Nežinojimo debesys*“*, kurią 14 a. parašė nežinomas autorius, kontempliatyvus vienuolis. Knygoje rašoma: „...**kontempliacija, kuri prasideda šiame gyvenime ir tęsiasi amžinybėje, yra būdas pažinti Dievą per meilę atsisakius racionalių svarstymų.**“ Autorius aptaria daugybę realijų, su kuriomis susiduria kontempliuojantysis: nuodėmę, nuolankumą, tobulumą, perspėja apie kelyje tykančius pavojus, taikliai pašiepia įvairias klaidas. Manoma, kad tai pats naudingiausias ir

praktiškiausias kada nors parašytas vadovas ieškantiems dvasinės vienybės su Dievu, stebėtinai aktualus ir šiandien...Labai norėčiau šią knygą pristatyti plačiau, bet geriau būtų, kad jūs patys ją perskaitytumėte. O aš dar pacituosiu ištraukėlę: „...**kiekviena protinga būtybė, angelas ar žmogus, pasižymi ir galia pažinti, ir galia mylėti. Nors šias abi galias sukūrė Dievas, bet pirmoji, pažinimo galia, Jo suvokti negali, o antroji, meilės galia, gali Jį pažinti iki galo. Todėl tik mylinti siela pajėgia pažinti tą, kuris ją pripildo ir, be abejonės, yra už ją didesnis, pripildantis visas žmogiškas sielas ir visus angelus. Tai begalinis ir nuostabus meilės stebuklas, nes Dievas visada mus mylės ir niekada nesiliaus mylėjęs**“.

Daugelis nežino apie galias meditacijos šaknis krikščioniškame pavelde. Nuo Jėzaus bendrystės su Dievu akimirkų iki dykumos tėvų ir motinų praktikos 3a. – atsiskyrėlių, asketų ir vienuolių gyvenime buvo praktikuojama meditacija. Šie vyrai ir moterys padarė įtaką tokiems lyderiams kaip Šv. Augustinas ir Šv. Grigalius Didysis. Per visą istoriją yra daugybė liudininkų, kurie praktikavo ir rašė apie krikščionišką meditaciją. Per savo turtingą istoriją ši dvasinė praktika buvo žinoma įvairiais pavadinimais: Jėzaus malda, sutelkimo malda, tyli malda, poilsio malda, kontempliatyvi malda ir kt. Nepaisant nuomonių įvairovės, dvasinė patirtis veda į savo būties šerdį, kur susiduriama su Dievo buvimu.“

O žinote, kad JAV veikia virš 200 meditacijos centrų.** Lietuvoje atvirų meditacijos centrų didesniai ratui lankytojų apskritai nėra, išskyrus mažas grupeles, kurios vykdo privatų verslą. Kokie ten vyksta apmokymai, niekas neanalizavo ir niekam tai nerūpi. Jokių psichologinių apklausų nevyksta. Tai tiesiog „ezoterinės grupelės“ darbui „su energijomis“.

Amerikoje tie centrai siūlo platų informacijos spektrą. Vienas centras* savo atvirame portale rašo, kad jame galima rasti „įkvepiančių istorijų, eilėraščių ir įvairios informacijos, kuria galite dalintis, skaityti, klausytis ar žiūrėti, kad palaikytumėte norą gyventi Kristuje, mūsų Viešpatyje. Šis centras vysto biblioteką, kurią kuria patys krikščionys, krikščioniškos meditacijos centro bendruomenės nariai.“ Man patiko mintis: „**Kai tik priimame ir pripažįstame Išganymą, ateinantį per Jėzų Kristų, esame kviečiami į transformacijos ir atsinaujinimo procesą, kuris apima perėjimą nuo gyvenimo savo karalystėje prie gyvenimo Dievo karalystėje. Šventoji Dvasia pati atliks tuos pokyčius. Tiesa yra mūsų vadovas, Ji atneša mums pilnatvę ir laisvę.**“



Krikščionių meditacijos centras Amerikoje* Tačiau, mano nuomone, tokioje nepatogioje kėdėje medituoti tikrai negalima. Žmogus negali apsipalaiduoti. Jo krūtinė suspausta, kvėpavimas negilus.

„Meditacija – ne laikas žodžiams, kad ir kokie gražūs ir nuoširdūs jie bebūtų. Visi mūsų žodžiai yra visiškai neveiksmingi, kai ateiname į šią gilią ir paslaptingą bendrystę su Dievu. Norėdami įeiti į šią šventą ir paslaptingą bendrystę su mumyse gyvenančiu Dievo žodžiu, pirmiausia turime turėti drąsos vis labiau tylėti. Gilioje, kūrybingoje tyloje mes sutinkame Dievą tokiu būdu, kuris pranoksta visas mūsų intelekto ir kalbos galias. Turime klausytis, susikaupti, dalyvauti, o ne galvoti“, – rašo kun. John Main OSB, „Žodis į tylą“.*

Kol žmogus neatranda savyje gyvojo Dievo, jis yra neapsaugotas su nuodėmių, tokių kaip pyktis, godumas, neapykanta, žiaurumas, prievarta, gašlumas, nes jo siela yra alkana ir pikta. Tik Gyvasis Dievas gali patenkinti žmogų ir nuraminti. Psichologiniai triukai žmogaus sielos neišgydys.

KAIP BŪTI KRISTUJE?

Jn 14

¹⁰ *Nejau tu netiki,
kad aš esu Tėve ir Tėvas yra manyje?!
Žodžius, kuriuos jums kalbu, ne iš savęs kalbu.
Manyje esantis Tėvas daro savuosius darbus.*

¹¹ *Tikėkite manimi,
kad aš esu Tėve ir Tėvas manyje.
Tikėkite bent dėl pačių darbų!*

¹⁹ *Dar valandėlė, ir pasaulis manęs nebematys.
O jūs mane matysite,
nes aš gyvenu ir jūs gyvensite.*

²⁰ *Tai dienai atėjus, jūs suprasite,*

*kad aš esu savo Tėve,
ir jūs manyje, ir aš jumyse.
21 Kas pripažįsta mano įsakymus ir jų laikosi,
tas tikrai mane myli.
O kas mane myli, tą mylės mano Tėvas,
ir aš jį mylėsiu ir jam apsireikšiu.“*

Paklauskite bet kurio tikinčiojo, ar jis atsakys į klausimą, **KAIP BŪTI KRISTUJE?** Krikščionis TO nežino, nesupranta. Tačiau nereikia už tai tikinčiųjų kaltinti nuodėme, – reikia jiems paaiškinti, **KAIP** mylėti. Nors Kristus daug kartų kartojo savo žodžius „būkite manyje“, bet **KAIP būti** – nepaaiškino. Niekas nesuprato, o gal sąmoningai ignoravo, tą Esminį Kristaus Žodį. BŪTI. Po Kristaus Prisikėlimo, šventieji tėvai įklimpo į filosofijas...ir visiškai užtemdė sakralių žodžių prasmę. Tik krikščionių mistikai per Dievo Malonę ar intuiciją atrado Dievą SAVYJE .

Kunigai per mišias skaito Šventraščio tekstus, o žodžiai širdies nepaliečia. Pabuvę bažnyčioje visi išsiskirstome savais takais...Bažnyčia reikalinga tik sąžinės nuraminimui: buvau. Bažnyčia psichologiniam komfortui? Gaila ir skaudu, kad Kristaus Dvasia netapo krikščionio savastimi, BŪTIMI.

BAŽNYČIA NEIŠMOKĖ, KAIP RASTI DIEVĄ SAVO ŠIRDYJE.

Jeigu ji mūsų to neišmokė, imkime mokytis patys. Galima prašyti budistų pagalbos, kad įveiktume didžiausią užsklandą kelyje į Dievą – protą. Kaip būtų pasikeitęs mūsų gyvenimas, jei mes tai būtume žinoję anksčiau, nuo mažų dienų...Nepaisant praradimų ir klaidų, budiste aš netapau. Meditacijų dėka suvokiau, kad negaliu siekti ramybės tik sau pačiai, lyg nebūtų To, kuris mane sukūrė. Meditacijos metu patirta Šviesa mane atvedė prie Kristaus, kurio nepažinojau. Budistui Dievo gal ir nereikia. Man reikia. Lenkiu galvą prieš visus apaštalus ir krikščionių mistikus, kurie padėjo išsaugoti Gyvąjį Dievą ir perdavė gyvus žodžius mums.

Mano gyvenimas eina į pabaigą. Aš jums sakau: mokykitės Meilės dabar. Neatidėliokite to Darbo rytdienai. Telydi jus Dieviškoji Šviesa. Nešvaistykite savo dienų tuštybei. Nurimkite. Paskaitykite knygų apie meditaciją. Nepykite ant bažnyčios, juk ji tokia kaip ir mes. Keiskitės patys ir bažnyčia pasikeis. Nenuolaidžiaukite abejingumui – didžiausiam blogiui. Jei katalikų bažnyčia jums neatvers durų, belskitės į kitas bažnyčias, jų daug. Kas nors jus priims, gal išmokys meditacijos ar kontempliacijos meno. Tokių bažnyčių kituose kraštuose jau yra labai daug. Mes atsiliškame.

TIKINTIEJI PRIVALO MEDITUOTI

Norintiems išmokti meditacijos nebūtina keisti tikėjimą ar tapti krišnaitu. Siekiant pažinti Gyvąjį Dievą pirmiausia nurimkite. Neleiskite protui nuolat zyzti dėl šio pasaulio problemų. Skaitykite, domėkitės. Literatūros šiuo klausimu yra daug. Meditacija nėra jokios religijos

nuosavybė. Nei budizmo, nei krikščionybės, nei islamo. Tai jūsų turtas, duotas dovanai ryšiui su Vienatiniu Dievu. Skaitykite knygas. Neįdėsite asmeninių pastangų, nesistengsite – nepatirsite. Dievas yra jumyse, kaip ir jūs Jame. Jis pripildys jūsų širdis šviesos ir meilės.

Meditacija be Dievo – egoistiška, netikra. BŪTI vienybėje su Viskuo – tai BŪTI KRISTUJE. Nėra jokio prieštaraavimo tarp dzen ir krikščioniškos meditacijos. Prieš meditaciją reiktų pasimelsti. Evangelijoje pagal Joną yra daug nuostabių minčių, kurios gali tapti jūsų malda. Išmokite mintinai:

**Jn. 1 Pradžioje buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas Dievą,
ir Žodis buvo Dievas.**

2 Jis pradžioje buvo pas Dievą.

3 Visa per jį atsirado,
ir be jo neatsirado nieko,
kas tik yra atsiradę.

4 Jame buvo gyvybė,
ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa.

5 Šviesa spindi tamsoje,
ir tamsa jos neužgožė.

**6 Buvo Dievo siųstas žmogus,
vardu Jonas.**

7 Jis atėjo kaip liudytojas,
kad paliudytų šviesą
ir kad visi per jį įtikėtų.

8 Jis pats nebuvo šviesa,
bet turėjo liudyti apie šviesą.

9 Buvo tikroji šviesa,
kuri apšviečia kiekvieną žmogų,
ir ji atėjo į šį pasaulį.

10 Jis buvo pasaulyje,
ir pasaulis per jį atsiradęs,
bet pasaulis jo nepažino.

11 Pas savuosius atėjo,
o savieji jo nepriėmė.

12 Visiems, kurie jį priėmė,
jis davė galią tapti Dievo vaikais –
tiems, kurie tiki jo vardą,

13 kurie ne iš kraujo
ir ne iš kūno norų
ir ne iš vyro norų,
bet iš Dievo užgimę.

14 Tas Žodis tapo kūnu
ir gyveno tarp mūsų;
mes regėjome jo šlovę –
šlovę Tėvo viengimio Sūnaus,
pilno malonės ir tiesos.

12 “Aš – pasaulio šviesa.
Kas seka manimi,
nebevaikščios tamsybėse,
bet turės gyvenimo šviesą”.

POPIEŽIUS PRANCIŠKUS APIE MEDITACIJĄ**

„MEDITACIJA SKIRTA VISIEMS.

BET KRIKŠČIONIS JI TURI VESTI PAS JĖZŲ“.

Tai Popiežius Pranciškus pareiškė per bendrąją audienciją Apaštališkųjų rūmų bibliotekoje Vatikane 2021 m. balandžio 28 d. Popiežius apmąstė meditacijos temą, tęsdamas savo kalbų apie maldą ciklą.

Brangūs broliai ir seserys, labas rytas!



Popiežius Pranciškus

Šiandien kalbėsime apie maldos formą, vadinamą meditacija. Krikščioniui „medituoti“ reiškia ieškoti prasmės: tai reiškia atsidurti prieš didžiulį Apreiškimo stebuklą, kad pabandytume jį padaryti savu ir pilnutinai priimti. Ir krikščionis, priėmęs Dievo Žodį, nelaiko jo uždaryto savyje, nes tą Žodį reikia sutikti su „kita knyga“, kurią katekizmas vadina „gyvenimo knyga“ (plg. Katalikų Bažnyčios katekizmas, 2706). Štai ką mes stengiamės daryti kiekvieną kartą, kai apmąstome (medituojame) Žodį. Meditacijos praktika pastaraisiais metais sulaukė daug dėmesio. Apie tai kalba ne tik krikščionis: meditacijos praktika egzistuoja beveik visose pasaulio religijose. Tačiau ši praktika taip pat plačiai paplitusi ir tarp žmonių, neturinčių religinio požiūrio į gyvenimą. Mums visiems reikia medituoti, reflektuoti, atrasti save – tai yra žmogaus dinamika. Ypač nepasotinamame Vakarų pasaulyje žmonės ieško meditacijos, nes tai yra didelė apsauga nuo kasdienio streso ir tuštumos, tvyrančių visur kur. Štai čia yra jaunuolių ir suaugusiųjų, sėdinčių meditacijos padėtyje, tyloje, pusiau užmerktomis akimis, vaizdas...Bet ką šie žmonės daro, galime paklausti? Jie medituoja. Tai reiškiny, į kurią reikia žiūrėti palankiai: iš tiesų mes nesame sukurti tam, kad nuolat kažkur lėktume. Mes turime vidinį gyvenimą, kurio ne visada galima

nepaisyti. Todėl medituoti reikia visiems. Medituoti reiškia stabtelėti ir įkvėpti gyvybės. Sustoti ir pabūti ramiai. Meditacijos metodai yra keliai, kuriais reikia keliauti, kad pasiektumėte susitikimą su Jėzumi, bet jei sustosite kelyje, tai kelią paversite „dievu“. Tačiau mes suprantame, kad krikščioniškame kontekste priimtas šis terminas įgauna išskirtinumo, kurio negalima panaikinti. Meditavimas yra būtinas žmogiškasis matmuo, tačiau krikščioniškame kontekste – tarp mūsų, krikščionių – meditavimas eina toliau: tai dimensija, kurios negalima panaikinti.

Didžiosios durys, pro kurias praeina pakrikštyto žmogaus malda – dar kartą prisiminkime save – yra Jėzus Kristus. Krikščioniui meditacija įeina pro Jėzaus Kristaus duris. Šiuo keliu eina ir meditacijos praktika.

„Medituoti, – sako Šv. Tėvas, reiškia eiti, vadovaujantis fraze iš Šventojo Rašto, iš Žodžio, į susitikimą su Jėzumi mumyse. Per visą istoriją terminas „meditacija“ buvo vartojamas įvairiomis reikšmėmis“.

Krikščioniui meditacija įeina pro Jėzaus Kristaus duris. Šiuo keliu eina ir meditacijos praktika. Ir čia nurodomas kelionės bendražygis, vedlys – Šventoji Dvasia. Be Šventosios Dvasios krikščioniškoji meditacija negalima. Būtent ji veda mus į susitikimą su Jėzumi. Jėzus mums tarė: „Aš atsiųsiu jums Šventąją Dvasią. Ji jus pamokys ir jums paaškins. Jis jus pamokys ir jums paaškins.“ Meditacijoje ji taip pat yra vedlys, lydintis mus kelyje į susitikimą su Jėzumi Kristumi.

Popiežius įspėja, kodėl visada dera atminti, kad metodas yra kelias, o ne tikslas; bet koks maldos metodas, jei tai yra krikščioniškas metodas, yra *Sequela Christi* dalis ir tai yra mūsų tikėjimo esmė. Meditacijos metodai yra keliai, kuriais reikia keliauti, kad pasiektumėte susitikimą su Jėzumi, bet jei sustosite kelyje ir tiesiog pažvelgsite į kelią, niekada nerasite Jėzaus. Jūs paversite kelią „dievu“. „Dievas“ ten tavęs nelaukia, tavęs laukia Jėzus. Ir kelias yra tam, kad nuvestų tave pas Jėzų“.

„Mums, krikščioniams, meditavimas yra būdas susisiekti su Jėzumi. Ir šitaip, tik šitaip mes atrandame save. Taigi krikščioniškosios maldos malonė šiuo atžvilgiu yra tokia: Kristus nėra toli, bet visada yra santykiyje su mumis“.

Dvasios vadovaujama krikščioniškoji meditacija veda mus į šį dialogą su Jėzumi. Nėra Evangelijos puslapio, kuriame mums nebūtų vietos. Mums, krikščionims, meditavimas yra būdas susisiekti su Jėzumi.

Ir šitaip, tik šitaip mes atrandame save. Tačiau tai ne pasitraukimas į save, ne, ne: tai yraėjimas pas Jėzų ir iš Jėzaus, atrandant save išgydytus, prisikėlusius ir sustiprėjusius Jėzaus malonės dėka. Tai yra susitikimas, taip pat ir mano susitikimas, su Jėzumi, visų Gelbėtoju. Ir visa tai pasiekama Šventosios Dvasios vadovavimo dėka.

Ačiū.

.....

Kai knyga buvo jau parengta spaudai, netikėtai internete pamačiau džiugią informaciją: kunigas jėzuitas Mindaugas Malinauskas šv. Kazimiero bažnyčioje veda krikščioniškos meditacijos vakarus. Daugiau informacijos rasite kunigo Mindaugo Malinausko SJ puslapyje.

Jėzuitai visada vedė krikščionis į Šviesą. Sektinas pavyzdys katalikams.

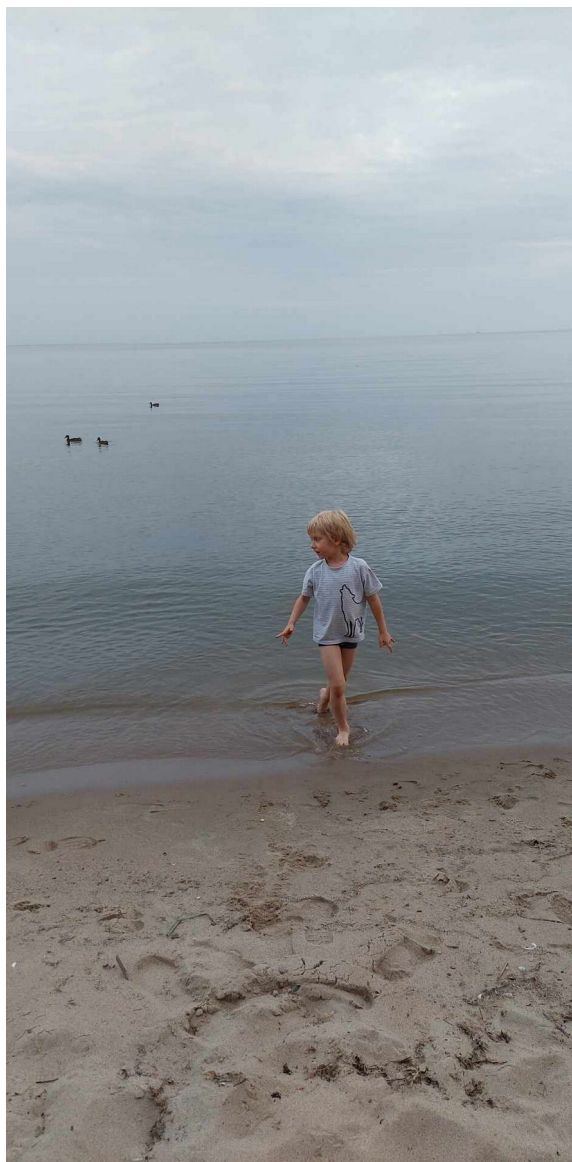
.....

*Tekstas patrumpintas. CNS photo/Vatican Media

POST SCRIPTUM

Parašiau tuos seniai visiems žinomus žodžius ir kažkodėl nutariau pasitikslinti, - ką gi jie reiškia? Pasirodo, kad šis lotyniškas posakis vartojamas po tekstu siekiant paminėti *svarbią mintį, kuri buvo užmiršta...* Hm. Ar aš pamiršau, ką nors pasakyti po to, ką parašiau? Ilgai galvojau, žiūrėdama pro langą į temstančią dieną... Gal ir nepamiršau, bet dar labai daug ką norėjau pridėti, papildyti, bet nebėra laiko. Daug kas dar liko mano „kietajame diske“. Jei Dievas duos, galėsiu papildyti savo pirmą leidinį. Šiandien dar gyvenu, kažin ko jau daryti nebegaliu, jėgos senka. Parašiusi, pajutau palengvėjimą: padariau tai, ką žadėjau Tai Šviesai. Aš Ją taip smarkiai pamilau, kad štai jau 23 metai tik apie Ją kasdien galvoju. Aš Jos nesisavinu. Aš Ja dalinuosi. Mes be reikalo savinamės viską, net Meilę, galvodami, kad Ji mums priklauso. O ne! Tai mes nuo Jos priklausome! Ji priklauso Pasaulio Šviesai, kuri buvo atėjusi, kad paskelbtų Savo Žodį apie Meilę.

Šviesa ir Meilė – tapatūs žodžiai, galima juos pakeisti Šventąja Dvasia arba Dievu. Jis ne mūsų nuosavybė! Mes Jam Vienam priklausome. Viską iš Jo gauname su pirmu oro gurkšniu. Mes mokame Juo naudotis ir netgi Juo netikėti... Dievas mus lepina savo Šviesa dovanodamas naujas dieneles. Šviesa neturi kainos. Sutikite, kad pačios maloniausios gyvenimo akimirkos yra tos, kai mūsų širdys svaigsta iš meilės. Kiek tokių akimirkų jūs patyrėte? Vieną, dvi ar kelias? Mažokai! Mes turėtume nuolat gyventi Meilėje, skendėti Joje. Šis Šaltinis neišsenkamas. Kodėl mes ištuštėjame, jaučiamės palikti ir nemylimi? Pasikartosiu dar kartą: todėl, kad nešiojame savyje vieną Meilės konkurentą, baisų pavyduolį, egoistą, narcizą, garbėtrošką, savimylą ir veidmainį: mūsų ego, kuris kliaujasi tik savo protu ir emocijomis. Jis privalo būti apmokytas elgtis kitaip! Ar bažnyčios pareiga mus to mokyti? Jūs patys nuspręskite. Kokie mes – tokia ir bažnyčia, ir kunigai. Rūpinkimės SAVO siela patys.



Justinas Teofilis

Kai matau kieme ar parke žaidžiančius vaikus, savo anūką, kartais suspaudžia širdį: negi ir jiems bus lemta taip sunkiai keliauti per gyvenimą ieškant Kažko, kas išgelbėtų jų sielas? Turiu Viltį, kad Jėzaus sukurta Meilės Bažnyčia atgims ir ves mus ŠVIESOS KELIU pas GYVĄJĮ DIEVĄ. Kito kelio tiesiog nėra.

Šitiek metų po Jėzaus Prisikėlimo, o Jo šviesos vaikai vis dar gyvena tamsybėse, nes tie, kurie privalėjo mus mokyti ir šviesti, mus apgavo. Mes pernelyg ilgai buvome jų pasakų įkaitais. Ir šiandien tebesame. Štai tą ir norėjau pasakyti pabaigai: nebūkime naivūs ir pasyvūs kaip vergai. Atgimkime iš naujo ir pareikalaukime iš tų, kurie mus laikė savo „kerų“ vergijoje, nebetrukdyti mums gyventi Šviesoje. Jūs ir aš žinome, kad jie tam priešinsis, kad mus kaltins: sakys, kad esame nesveiki, pikti, nedori...Bet mes nebeklausykime tų kaltinimų. Turime daug puikių istorinių knygų, turime internetą, turime rankas ir kojas, meilės trokštančias širdis, turime Laisvę, tad pasiimkime tai, kas mums priklauso ir...gyvenkime *kitaip*. Atsiras ir mokytojai, kurie savyje rado Šviesą ir mums padės. Tik atsargiai rinkitės dvasios vadovus, kad nepatektume vėl kaip avelės vilkui į nasrus.

Bažnyčia priklauso mums, o ne grupei kunigų. Mes turime teisę į ją. Bažnyčią paverskime sakralia vieta, kurioje galėtume švęsti savo Jungtuves su Dievu. Nebėkime

nuo bažnyčios. Grįškime ir reikalaukime Tiesos. Prisiminkime, ką Jėzus sakė: „Kas ne su manim, tas prieš mane“. Tas ir prieš mus! Jėzaus bažnyčia sukurta mums, o ne jiems. Atgaivinkime Ją! Pripildykime Bažnyčią Dvasios Tiesa ir Ramybe! ŠVIESA–MEILĖ –DIEVAS–DVASIA ateina savaime, kai atiduodi save visą be jokių ketinimų, ką nors gauti mainais.

SIEKITE SĄMONINGUMO. Sąmonės jus išvaduos iš ego (kūno) priklausomybės, kurią įveikti pats sunkiausias gyvenimo darbas. SĄMONĖ YRA ŠVIESA. Ir tegu nei kvantiniai filosofai, nei visokie apsiskelbę „guru“ nebeklaidina jūsų sielos. ŠVIESA, iš kurios sukurtas pasaulis ir jūs, yra SĄMONĖ. Ji nemirtinga. Kaip ir jūs. Čia galima tarti: AMEN.

Dėl vieno dalyko gailiuosi, kad nebspėjau sudaryti skaitytų knygų sąrašo, kurį norėčiau ir jums rekomenduoti. Bet gal tai pavyks padaryti kitu būdu. Jei bus leista...Niekada nieko neplanuoju. Na štai...pasakiau viską.

Sudie.